

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/62/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122207892
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8122207892.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Marianny Hirkovej v právnej veci žalobcu: P. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX P., právne zastúpený: JUDr. Michal Feciľak, advokát, Jesenná 8, 080 05 Prešov, proti žalovanému: Hydromeliorácie, štátny podnik, Vrakunská 29, 825 63 Bratislava, IČO: 35 860 839, právne zastúpený: Vojčík & Partners BA, s.r.o., Dúbravská cesta 2, 841 04 Bratislava, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, č.k. 16C/59/2022 - 42 zo dňa 28.10.2022, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje uznesenie v napadnutej časti t.j. vo výroku II. o trovách konania.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie I. konanie zastavil. II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie podľa ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa svojou žalobou doručenu súdu dňa 06.04.2018 domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti. Okresný súd Prešov (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. júna 2019 č. k. 14C/16/2018 - 287 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.676,97 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.456,45 Eur od 14. februára 2018 do zaplatenia, zo sumy 146,41 Eur od 23. mája 2018 do zaplatenia, zo sumy 189,11 Eur od 12. júna 2018 do zaplatenia, zo sumy 183,01 Eur od 12. júla 2018 do zaplatenia, zo sumy 189,11 Eur od 17. augusta 2018 do zaplatenia, zo sumy 189,11 Eur od 13. septembra 2018 do zaplatenia, zo sumy 183,01 Eur od 11. októbra 2018 do zaplatenia, zo sumy 189,11 Eur od 14. novembra 2018 do zaplatenia, zo sumy 183,01 Eur od 14. decembra 2018 do zaplatenia, zo sumy 189,11 Eur od 12. januára 2019 do zaplatenia, zo sumy 189,11 Eur od 13. februára 2019 do zaplatenia, zo sumy 170,81 Eur od 13. marca 2019 do zaplatenia, zo sumy 189,11 Eur od 11. apríla 2019 do zaplatenia, zo sumy 30,50 Eur od 30. apríla 2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 9. júna 2020 sp. zn. 19Co/117/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti potvrdil. Najvyšší súd uznesením, sp. zn. 4Cdo/257/2020, zo dňa 29.06.2022, rozsudok Okresného súdu Prešov z 19. júna 2019, č. k. 14C/16/2018 - 287, v jeho vyhovujúcej časti a v časti trov konania a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 9. júna 2020 sp. zn. 19Co/117/2019 zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie. Žalobca podaním zo dňa

27.09.2022 vzal svoju žalobu späť v celom rozsahu a žiadal konanie zastaviť, nakoľko dňa 06.07.2020 bola na bankový účet žalobcu zo strany žalovaného uhradená (pripísaná) suma vo výške 7.392,33 Eur, teda suma istiny s príslušenstvom, ktorej zaplata sa žalobca v prejednávanej veci domáhal. Žalobca sa zároveň navrhol, aby mu súd priznal náhradu trov konania. Žalobca predložil súdu ako dôkaz výpis z bankového účtu. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 04.10.2022 uviedol, že súhlasí so späťvzatím žaloby a zastavením konania, avšak plánuje si svoju pohľadávku voči žalobcovi uplatňovať súdnou cestou, nakoľko neuhradil svoj záväzok žalobcovi, ktorý neuznáva, dobrovoľne, ale z dôvodu, že bol k uvedenému v dôsledku exekučného titulu zaviazaný tunajším súdom. Zároveň uviedol, že uplatňuje náhradu trov konania, ktoré mu v zmysle § 256 ods. 1 CSP patria. Žalovaný predložil súdu Výzvu na vrátenie poskytnutého plnenia, podací hárok, doklad o sledovaní zásielky.

4. Za štandardných okolností vedie späťvzatie žaloby z dôvodu plnenia žalovaného k rozhodnutiu o náhrade trov konania, podľa ktorého je strana, ktorá plnila svoj záväzok, povinná aj nahradiť trovy konania. V danom prípade však žalovaný neuhradil svoj záväzok dobrovoľne počas konania, ale až po jeho právoplatnom skončení z dôvodu existencie exekučného titulu, ktorý však bol následne dovolacím súdom zrušený. Možno súhlasiť s názorom žalobcu, že v prípade, ak by svoju žalobu nevzal späť, bol by jeho nárok pravdepodobne zamietnutý z dôvodu splnenia dlhu. Podľa názoru súdu skutočnosť, že došlo k zrušeniu exekučného titulu, automaticky neznamena, že na strane žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie na základe toho, že finančné prostriedky poskytnuté žalovaným naďalej zadržáva, keďže o dôvodnosti nároku žalobcu nebolo súdmi právoplatne rozhodnuté v jeho neprospech. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 85/2013 z 09.04.2017, „Ten, komu bolo plnené na základe rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené alebo stratilo podľa procesných predpisov účinky, sa bezdôvodne obohacuje len vtedy, ak právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, potom trvá ďalej, bez ohľadu na to, či právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré toto právo iba deklarovalo, bolo či nebolo zrušené alebo stratilo svoju účinnosť.“ Ak teda žalovaný nárok žalobcu neuznáva a rozporuje ho, mal v konaní pokračovať vyjadrením svojho nesúhlasu so zastavením konania a zároveň sa vzájomným návrhom domáhať voči žalobcovi vydania bezdôvodného obohatenia, t.j. vrátenia sumy vo výške 7.392,33 Eur. V prípade dôvodnosti tvrdení žalovaného a jeho úspechu v takomto konaní, v ktorom by sa prejudiciálne skúmala oprávnenosť nároku žalobcu podľa hmotného práva, by mu bolo možné priznať náhradu trov konania. Na základe vyššie uvedeného má preto súd za to, že za daných okolností je dôvodné priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP, o výške ktorého bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnom skončení konania (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Proti tomuto uzneseniu čo do výroku II. o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% podal včas odvolanie žalovaný. Právne odôvodnil svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Namietal, že odôvodnenie uznesenia nespĺňa obligatórne zákonné a ustálenou judikatúrou ustanovené náležitosti čo zakladá jeho nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť. Poukázal na nález I. ÚS/184/2015 z 26.05.2015 z ktorého citoval. Namietal, že prvoinštančný súd sa nikde v odôvodnení svojho uznesenia nevyporiadal s tým, ktorá zo strán sporu procesne zavinila zastavenie konania. Svojvoľne a kategoricky konštatuje ako mal žalovaný postupovať keď chcel, aby súd posudzoval pravosť jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalobcovi. Žiadnym spôsobom však nezrejmuje ako dospel k názoru, že žalovaný je povinný nahradiť trovy konania žalobcovi. Požiadavka na súd prvej inštancie, aby túto svoju právnu úvahu bližšie konkretizoval je dôvodnejšia o to viac, že k zastaveniu konania došlo v priamej príčinnej súvislosti so späťvzatím žaloby žalobcom. Žalovaný pritom v odseku 8 svojho vyjadrenia k späťvzatiu žaloby žalobcom zo dňa 04.10.2022 jasne uviedol, že pokiaľ mal žalobca obavu z toho, že jeho žaloba bude z dôvodu plnenia zo strany žalovaného zamietnutá mal poskytnuté plnenie žalovanému vrátiť tak ako ho na to žalovaný vyzval svojou výzvou na vrátenie poskytnutého plnenia. Pokiaľ by postupoval žalobca takýmto spôsobom mohol bez obáv v súdnom konaní ďalej pokračovať. Prvoinštančný súd sa však s touto argumentáciou žalovaného žiadnym spôsobom nevyporiadal. Vychádzajúc z uvedeného má žalovaný za to, že uznesenie je v časti odôvodnenia nezrozumiteľné a nedostatočné pretože nie je z neho zjavné ako prvoinštančný súd dospel k záveru, že zastavenie konania spôsobil žalovaný a zároveň z neho nie je zjavné ako sa vyporiadal s tvrdeniami žalovaného odôvodňujúceho povinnosť žalobcu nahradiť trovy konania žalovanému a nie naopak. Žalovaný má preto za to, že uvedená vada odôvodnenia uznesenia už sama o sebe je dôvodom na jeho zrušenie v napadnutej časti. Čo do právneho posúdenia veci žalovaný uviedol, že v úmysle predísť exekúcii, ktorá by len navýšila náklady vymáhania jeho záväzku, ktorý od počiatku rozporuje uhradil dlžnú čiastku podľa exekučného titulu teda

rozsudku Okresného súdu Prešov. Žalovaný podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu Prešov i Okresného súdu Prešov, ktoré bolo úspešné a Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim uznesením zo dňa 29.06.2022 sp. zn. 4Cdo/257/2022 rozsudky zrušil a vrátil prvoinštančnému súdu vec na ďalšie konanie. V nadväznosti na uvedené žalovaný vyzval žalobcu na vrátenie celej uhradenej sumy 7392,33 Eur. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalovaný neuhradil svoj záväzok žalobcovi, ktorý neuznáva dobrovoľne, ale z dôvodu, že bol k uvedenému v dôsledku exekučného titulu zaviazaný súdom a po zrušení exekučného titulu žiadal žalobcu o vrátenie poskytnutého plnenia nakoľko mal a naďalej má za to, že toto plnenie poskytol žalobcovi bez právneho dôvodu. Žalovaný je na základe vyššie uvedených skutočností presvedčený o tom, že nemohol zaviniť zastavenie tohto súdneho konania. Zároveň uviedol, že žalobca nebol nútený vziať žalobu späť z dôvodu, že mu žalovaný zaplatil. Žalobca mal po správnom vrátení žalovanému plnenie, ktoré plnil len na základe zrušeného exekučného titulu. Uvedený názor žalovaného pritom vychádza z postavenia strán sporu kedy žalobca, ktorý chce v spore dosiahnuť úspech má realizovať úkony k tomu smerujúce. Je absurdné vyžadovať od žalovaného tak ako to kategoricky a bez akéhokoľvek vysvetlenia uviedol prvoinštančný súd, aby si svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil vzájomnou žalobou voči žalobcovi v tomto konaní a chcel, aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania. Žalovaný má za to, že prvoinštančný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci keď zaviazal žalovaného na náhradu trov konania. Žalobca totiž v súdnom konaní úspešný nebol. Naopak v doterajšom priebehu konania sa javí ako úspešnejší práve žalovaný. Zároveň nemožno plnenie zo strany žalovaného na základe exekučného titulu považovať za procesné zavinenie žalovaného v dôsledku ktorého má byť konanie zastavené. Naopak žalovaný má za to, že keďže žalobca odmietol žalovanému vrátiť plnenie poskytnuté na základe zrušeného exekučného titulu a následne vzal žalobu späť čím priamo spôsobil zastavenie tohto súdneho konania je nevyhnutné procesné zavinenie zastavenia konania pričítať na vrub žalobcu a z uvedeného dôvodu má nárok na náhradu trov tohto konania žalovaný. Preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok II. uznesenia zmenil v zmysle ust. § 388 CSP tak, že žalobcovi uloží povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100%, alebo v zmysle ust. § 389 CSP výrok II. uznesenia zruší a vec mu vráti na nové konanie a rozhodnutie.

6. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uzneseniu súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o trovách konania v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd poznamenáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces.

8. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o trovách konania obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

9. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP, Ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

10. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu zobral späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napr. v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.

11. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie tak ako to podrobne uviedol v bode 13. odôvodnenia svojho uznesenia. I odvolací súd ma za to, že skutočnosť, že došlo k zrušeniu exekučného titulu automaticky neznamená, že na strane žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie na základe toho,

že finančné prostriedky poskytnuté žalovaným naďalej zadržiava, keďže o dôvodnosti nároku žalobcu nebolo súdmi právoplatne rozhodnuté v jeho neprospech. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/85/2013 zo dňa 9.4.2017, z ktorého vyplýva, že ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, potom trvá ďalej bez ohľadu na to, či právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré toto právo iba deklarovalo bolo či nebolo zrušené alebo stratilo svoju účinnosť. Správne súd prvej inštancie aj konštatoval, že ak žalovaný nárok žalobcu neuznáva a rozporuje ho, mal v konaní pokračovať vyjadrením svojho nesúhlasu so zastavením konania a zároveň sa vzájomným návrhom domáhať voči žalobcovi vydania bezdôvodného obohatenia, t.j. vrátenia sumy vo výške 7.392,33 Eur. Naozaj v prípade dôvodnosti tvrdení žalovaného a jeho úspechu v tomto konaní, v ktorom by sa aj prejudiciálne skúmala oprávnenosť nároku žalobcu podľa hmotného práva, by mu bolo možné priznať náhradu trov konania.

12. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia vo vzťahu k odvolateľovi.

13. Preto odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné a uznesenie v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa ust. § 262 ods. 2 CSP.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
  - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
  - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)